

det vedkommer ikke stærkt den foreliggende Sag, men derimod skal jeg erindre om, at saavel den ærede Ordfører for Reformpartiet (Jensen-Knudstrup) som ogsaa det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe), der dog begge have holdt sig til den Sag, der foreligger, i ret høj Grad alligevel var inde paa den Forstaaelse, at selve det foreliggende Lovforslag ikke har meget med Børnesagens heldige Løsning at gøre. Det viste sig, at begge disse to Talere kritiserede den nuværende Tilstand og hver for sig havde forskellige Veje at anvise til at opnaa forbedrede Forhold i saa Henseende.

Jeg hæftede min Opmærksomhed ved den Omstændighed, at det ærede Medlem fra Kellerrup fremsatte en Antydning af eller i alt Fald udtalte Ønsket om, at der kunde blive nedsat et Udvalg eller en Kommission, eller jeg tror han kaldte det en Kreds af Mænd, der havde Kendskab til denne Sag — hvorfor for Resten ikke tage Kvinderne med? (*Jensen-Knudstrup*: Det sagde jeg ogsaa). Naa, det sagde det ærede Medlem ogsaa, det er udmærket, saa ere vi enige i det Stykke, jeg overhørte det —, der nærmere skulde overveje hele Spørgsmaalet om Børnesagen, og naar de var komne til et Resultat, skulde dette Resultat vel forelægges Lovgivningsmagten, for at der kunde lovgives i Overensstemmelse med de fremkomne Oplysninger. Jeg tror, det er rigtigt, at noget saadant sker. Jeg er ellers ikke meget glad ved, at man begraver Spørgsmaal i Kommissioner, men jeg kan godt forstaa, at man netop med Hensyn til den foreliggende Sag har saa mange forskellige Meninger, at man langt fra endnu er kommen til Klarhed over, hvad der rettest bør gøres for, at denne Sag kan blive løst paa: den bedst mulige Maade. Jeg vil ogsaa indrømme, at denne Sag er en af de største, som Lovgivningsmagten kan faa med at gøre, og jeg kan af disse Hensyn godt billige Tanken om, at der foretages en nærmere Undersøgelse, enten det nu skal ske ved en Kommission eller i en Kreds af Mænd og Kvinder, som have Berøring med denne Sag, en Undersøgelse, paa hvis Resultater man var i Stand til at bygge en god og formaalstjenlig Lovgivning.

Men naar det er Forholdet, forekommer det mig ganske vist ogsaa, saaledes som det ærede Medlem for Aarhus Nordre (Sabroe) antydede, at det var bedst at vente med at lovgive om de Spørgsmaal, som Lovforslaget indskrænker sig til at

behandle — Spørgsmaalet om Delingen mellem en Formand for Overværgeraadet og en Overinspektør og Spørgsmaalet om Lønninger o. s. v. —, indtil den store Sag er bragt nogenlunde i Orden. Det forekommer mig, at de Spørgsmaal, som selve Lovforslaget omhandler, ere for ringe i Forhold til den store Sag, og at en Afgørelse her ikke paa nogen Maade bidrager til Løsningen af selve Sagen, saa at Vedtagelsen af dette Lovforslag godt maa kunne vente, indtil der foreligger et Grundlag, paa hvilket man kan faa en bedre Ordning af hele Børnesagen i Danmark end den, vi have levet paa hidtil. Derfor kan jeg meget anbefale, at der bliver gjort noget for at faa fremskaffet de bedst mulige Oplysninger, man i det hele er i Stand til at fremskaffe, og at der saa foretages en Lovgivning paa Grundlag af disse Resultater, at man selvfølgelig, naar den Tid kommer, tager den Sag, som dette Lovforslag omhandler, med. Men det forekommer mig ganske vist ikke rigtigt, at vi begynde med at lovgive om dette Spørgsmaal, medens det andet store Spørgsmaal ligger og venter. Det store Spørgsmaal om hele Børnesagen er det Spørgsmaal, der har Betydning her i Landet, jeg vil indrømme, at ogsaa dette Spørgsmaal her kan være af nogen Betydning, men det er i Forhold til den store Sag af saa meget ringere Betydning, at det burde kunne vente, til den anden Sag er i Orden.

N. C. Jensen: Jeg skal indskrænke mig til at gøre nogle korte Bemærkninger angaaende det Forslag, her foreligger. Jeg ser meget vel, at skal der finde et alvorligt Tilsyn Sted med de forsømte Børns Forhold her i dette Land, er det nødvendigt, at der sker en Omordning af den nuværende Tilstand, og for saa vidt er jeg af den Formening, at et Forslag som dette i og for sig er nødvendigt. Men jeg er ikke uenig med den ærede sidste Taler (Slengerik) i, at det Lovforslag, vi her behandle, er ikke et Lovforslag, der løser det store Spørgsmaal om de forsømte Børn i dette Land, der skal et meget mere omfattende, et langt større og grundigere Arbejde til end det, som dette Lovforslag kræver. Man kan være enig om eller have forskelligt Syn paa det rigtige i de foreslaaede Lønninger, men det Anliggende er ret underordnet i Forhold til det store Spørgsmaal, som ligger bagved, og derfor mener jeg, idet jeg gaar ud fra, at Lovforslaget vil blive hen-